

SESİMİZ

BURDUR LİSESİ KÜLTÜR SANAT VE EDEBİYAT DERGİSİ

[Yıl:66/ Sayı:3/ Mayıs 2025]

SESİMİZ

BURDUR LİSESİNİN GAZETESİ

Her ayın birinci ve onbeşinci günleri çıkar

Sahibi ve Yazı İşlerini Füllen idare eden Mesul Müdür Dr. A. Enver Barlas

1 Yıl: 1

15 Mart 1959

Fiatı 25

zifemiz

temel Unsat

ed.

ak ma-

nde

çareleri arar. Fakat en iyi
çareyi ölümdedir bulurlar.

Fakat ikinci sınıfa a-
yıttıklarımız ise tam mâ-
nasıyla maddeten ve manen

195

66 YIL SONRA YENİDEN

“Sesimiz Sesiniz olsun!”

SESİMİZ

Burdur Lisesi
Kültür Sanat ve Edebiyat Dergisi

Yıl:66/ Sayı:3/ Mayıs 2025

İMTİYAZ SAHİBİ:

Burdur Lisesi Adına
Ahmet DEMİREL
(Okul Müdürü)

Dergi Editörleri

Said COŞAR (TDE Öğretmeni)
Aykut ASLAN (TDE Öğretmeni)

Başkan

Hürkan Alper YAVAŞ (9/A)

Yazarlar

Elif Yaren GÜNAY (9/A)
Zeynep Gaye KARAOĞLAN (9/A)
Halil Berk DÜNDAR (9/A)
Enes Berk YAVUZ (9/A)
Sudenaz ATAMAN (9/C)
Ekin ARSLAN (10/A)
Samira RAHİMOĞLU (11/A)
Niyayesh GOODARZİ (11/A)

Bu dergi Burdur Lisesi öğretmen ve öğrencilerinin katkısıyla hazırlanmaktadır. Derginin hazırlanmasında MEB İlköğretim ve Ortaöğretim Kurumları Sosyal Etkinlikler Yönetmeliği hükümleri doğrultusunda hareket edilmektedir. Dergide yayımlanan yazı ve çizimler, Burdur Lisesi Yazı İnceleme Kurulu'nun yayım izni ve içerik onayından geçmektedir. Yayın kurulu, gönderilen yazılarda gerek gördüğü değişikliği yapabilir. Kültür, sanat ve edebiyat dergisi "Sesimiz" basın meslek ilkelerine uymayı taahhüt eder.

Adres:

Özgür Mh, İsmet İnönü Blv.
Pk:15030, 15200 Burdur
Merkez/Burdur
T: 248 233 13 47
F: 248 234 43 42

W: <http://burdurlisesi.meb.k12.tr>

BAŞLARKEN

Merhaba,

Okulumuza ve ilimize yeni bir renk, yeni bir nefes getiren "Teneffüs" mizah dergimizin ardından yeni bir dergiyi daha yayın hayatına başlatmış olmanın mutluluğunu yaşıyoruz. Bu kez edebiyat dedik. Ellili yıllarda -yani okulumuzun lise olarak eğitim öğretime başladığı yıllarda- çıkarılan kültür, sanat ve edebiyat dergisi Sesimiz'i yeniden canlandıralım istedik. Bu amaçla çalışmaya başladık. Türkiye Yüzyılı Maarif Modelinde öğrencilerin yazma becerilerinin geliştirilmesine daha fazla önem verilmesi bizi böyle bir dergi çıkarmaya iten sebeplerden biridir.

Eğitim, geciktirilmeden verilmesi gereken ve yararları uzun dönemde görülebilen bir hizmettir. Biz eğitimciler bu hizmette yapabileceklerimizin en iyisini ve en güzelini yapmanın gayreti içerisindeyiz. Eğitim ve öğretim faaliyetlerinde ailenin rolü ve önemi kavrandıkça bu hizmetin daha yararlı sonuçlar vereceğine inanıyorum.

İdealler, yıldızlara benzer. Onlara ulaşmak için kararlılığımızdan asla taviz vermemeliyiz. Eğer isteğiniz zayıf ve güçsüzse başarılarınız da sönük olacaktır. Eğer işinize dört elle sarılır ve tükenmez bir enerji ile yola koyulursanız hiçbir güç sizi yolunuzdan döndüremez.

Bu nedenle kendi kendinize yapacağınız çalışmada coşkulu olun. Kendine güvenen ve toplum liderlik edecek bireyler olun. Okulda kazanacağınız meziyetlerin sosyal açıdan size neler katacağını, edineceğiniz arkadaşları, yapacağınız etkiyi, elde edebileceğiniz önderliği düşünün. Kişisel başarılarınızdan duyacağınız gurur size maddi ve manevi bir doyum da sağlayacaktır. Şunu unutmayın ki, bu davranış eğitimle ilgilenen hemen hemen herkesin özlemini duyduğu bir kazanımdır.

Azim ve kararlılığın Türk milletinin tarihinde ne denli önemli bir yer tuttuğunu hepimiz bilmektesiniz. Yüce Önder Atatürk'ün bu sayede milletin kaderini bütün olumsuzluklara rağmen değiştirmesi sizlere rehber olmalıdır. Unutmayınız ki, "VATAN ÇALIŞKAN İNSANLARIN OMUZLARI ÜSTÜNDE YÜKSELİR VE HAYAT BULUR."

Bu vesileyle dergi çalışmasının uzun soluklu olmasını temenni eder, emeği geçen bütün öğretmen ve öğrencilerimi yürekten kutlarım.

Ahmet DEMİREL
(MÜDÜR)

EDİTÖRDEN

Sesimiz Sesiniz Olsun

Merhaba;

Yeni bir dergi ile bir kez daha gönül kapınızı çalıyoruz. Dört yıldır yayınımlı sürdürdüğümüz mizah dergimiz Teneffüs'ün artık bir kardeşi var: "Sesimiz". Bundan atmış altı yıl kadar önce dönemin Burdur Lisesi öğretmen ve öğrencileri bir gazete çıkarmak amacıyla kollarını sıvamışlar ve çalışmaya başlamışlar. Gazetenin adını "Sesimiz" koymuşlar. Gazetenin ilk sayısı 15 Mart 1959 tarihinde yayınlanmış. Künye bilgisine göre her ayın birinci ve on beşinci günlerinde çıkan (yani ayda iki sayı olarak neşredilen) bir dergi "Sesimiz". Yazık ki elimizde sadece ilk iki sayısı mevcut. Sonrasında ne oldu? Gazete yayınlanamayıp kapandı mı yoksa bir müddet daha devam edebildi mi? Bu sorunun cevabını bilmiyoruz. Millî Kütüphane arşivini didiklerken kaydına ulaştığım ama üzerinden yetmiş yıl geçmediği için erişime açılmamış bu yayını Burdur aşığı, değerli araştırmacı Osman Koçibay sayesinde edindim. İçerisinde okulla ilgili haberlerin, makalelerin, şiirlerin, hikâyelerin yer aldığı güzel bir gazete "Sesimiz".

Edindiğim gazeteyi okul müdürümüzle paylaştığımda, okul müdürümüz Ahmet Demirel: "Bu dergiyi devam ettirsek güzel olur," dedi. Okulumuz Türk Dili ve Edebiyatı öğretmenlerinden Aykut Aslan hocamız da bu fikri destekleyince "Sesimiz" in 3. sayısı için yola koyulduk. Dersine girdiğim sınıflarda yaptıracağım yazma çalışmalarını değerlendirip içerilerinde yayınlanabilecek durumda olanları bir kenara ayırdım. Bu arada Aykut Aslan hocamız da yıl içerisinde okulumuzda hikâye ve şiir yarışmaları düzenleyip bu yarışmalarda dereceye giren eserleri getirdi. Bu eserleri de kenara ayırdığımız yazılara ekledik.

Sesimiz, 15 Mart 1959, Sayı 1

Bu arada dergi fikri kafamızda iyice olgunlaştı. Nihayet sayfaları düzenlemeye başladık. An itibarıyla da karşınızdayız.

1959'da Sesimiz'i yayınlayanlar derginin ilk sayısında "Başlarken" başlığı altında şunları yazmışlar:

"Okulumuzda yıllardan beri tek nüsha olarak yayınlanmakta olan duvar gazeteleri yerine, öğrenci arkadaşlarımızın hepsinin eline ulaşma imkânı olabilen bu gazeteyi yayınlıyoruz.

Bütün arkadaşlarımızın serbest yazı çalışmalarıyla kompozisyon derslerimizin başarılı çalışmalarını bu gazetemizle okunur ve saklanabilir duruma getirmek istiyoruz.

Her on beş günde yayınlanacak olan gazetemizin her sayısında her sınıftan her şekilde ve çeşitli yazı bulunmasını arzu etmekteyiz. Arkadaşlarımızın yayım koluna yazı bakımından yardımcı olacaklarını umuyoruz.

Okulumuzun çeşitli faaliyetlerine geniş yer ayrılarak arkadaşlarımızın okul hayatıyla ilgili özel gayretlerine çevremize, diğer okullara duyurmak hepimiz için faydalı olacaktır.

Yapraklarımız bütün arkadaşlarımızın yazılarına açıktır."

Tam atmış altı yıl sonra bugün bizler "Sesimiz'i yeniden diriltirirken gazetenin ilk sayısı yayına hazırlanırken o öğretmenler ve öğrenciler ne hissettilerse biz de aynı duyguları bugün yaşıyoruz.

Bu vesileyle dergimizin yayınlanması hususunda desteklerini hep yanımda bulduğumuz Okul Müdürümüz Ahmet Demirel'e, okul müdür yardımcımız Okan Elitaş'a ve öğretmen arkadaşlarıma teşekkür ediyorum. Burada bir teşekkür de yazılarıyla "Sesimiz" sayfalarını süsleyen öğrencilerime, sağ olsunlar...

Asla sesinizi yükseltmekten korkmayın. Sesimiz sesiniz olsun...

Muhabbetle...

SESİMİZ

Sesimiz, 1 Nisan 1959, Sayı 2

BİR YAZILI KÂĞIDI HİKÂYESİ

Burdur Toki Yahya Kemal Beyatlı İlkokulu üçüncü sınıf öğrencisi Yağızalp Akay'ın okul kütüphanesinden aldığı "Osmanlı Tarihi; Padişahlar" adlı kitabın içinden 1984 yılından kalma bir yazılı kâğıdı çıktı. Yazılı kâğıdının üstündeki açıklamadan yazılı kâğıdının Burdur Lisesinde öğretmenlik yapan ve öğrencilerinin çok sevdiği Mehmet Öğütlü'ye ait olduğu anlaşılınca Yağızalp Akay'ın babası polis memuru Ali Akay yazılı kâğıdını Burdur Lisesi müdürlüğüne iletti. Okul Müdürümüz Ahmet Demirel, emekli öğretmen Mehmet Öğütlü'ye ulaşarak olayı anlatıp okula davet etti. Okulda yazılı kâğıdını polis memuru Ali Akay'dan alan Mehmet Öğütlü çok memnun olduğunu belirtti ve birlikte çay içip eski günleri yâd ettiler. Daha sonra yazılı kâğıdı kayıt altına alınıp okul arşivine kaldırıldı.

İL ÜÇÜNCÜSÜ OLAN KIZ DART TAKIMIMIZI KUTLUYORUZ

ÖYKÜ YARIŞMASINDA İKİNCİLİK

Burdur Fakir Baykurt Kültür ve Sanat Derneği tarafından ortaokul ve lise öğrencilerinin yeteneklerini sergileyebilmeleri amacıyla Fakir Baykurt'un anısına düzenlenen "Kısa Öykü ve Şiir Yarışması"nda okulumuz 11/ B sınıfı öğrencisi Ada Inge Richards yazdığı "Köye Yolculuk" adlı öyküsüyle ikinci olmuştur. Öğrencimize ödül 13 Ekim 2024 tarihinde Yeşilova ilçesine bağlı Akçaköy'de düzenlenen Fakir Baykurt'u anma töreninde verilmiştir.

BİLEK GÜREŞİNDE GURURUMUZ OLDULAR

Katıldıkları Kızlar Bilek Güreşi Müsabakalarında altı madalya kazanan öğrencilerimizi ve okulumuz Beden Eğitimi öğretmenleri Arzu Özgün Kasap ile Serdar Altınkaynak'ı tebrik ediyoruz.

OKULUMUZ YARARINA KERMES DÜZENLENDİ

Okulumuz bahçesinde 7 Mayıs 2025 çarşamba günü düzenlediğimiz kermes büyük ilgi gördü. Okulumuz yararına düzenlenen kermeste, gözleme, döner, şiş, ev yapımı kek, poğaça gibi ürünler satıldı. Gün boyu açık kalan kermeste öğretmenlerimiz, velilerimiz ve öğrencilerimiz özveriyle çalıştılar.

MEZUNLARIMIZDAN

“Burdur Lisesinde geçirdiğim yıllar bana hem akademik hem de kişisel anlamda çok şey kattı. Özellikle bazı öğretmenlerimin üzerimdeki emeği gerçekten çok büyük. Onların desteği ve rehberliği olmasaydı bugün bulunduğum noktaya gelmem belki de çok daha zor olurdu. Buradan onlara tekrar teşekkür etmek isterim.

Şunu içtenlikle söyleyebilirim: Bulunduğunuz ortam nasıl olursa olsun, başarı her zaman sizin elinizde. Zaman zaman çevrenizden olumsuz etkilenebilirsiniz ya da çalışma motivasyonunuzu kaybettiğiniz anlar olabilir. Ama unutmayın asıl farkı yaratan şey, sizin bu zorluklara rağmen gösterdiğiniz çabadır. İstekli ve kararlı olduğunuz sürece önünüzde hiçbir engel duramaz.”

BETÜL YAMAN

(Dokuz Eylül Üniversitesi Buca Eğitim Fakültesi İngilizce Öğretmenliği)

BURDUR LİSESİNDE BİR ŞAİR İbrahim Zeki Burdurlu

1922 yılında Burdur'da doğdu. Asıl soyadı ÖCAL'dır. Burdur'a duyduğu sevgi sebebiyle BURDURLU soyadını kullandı. Babası ilköğretmeni Nuri ÖCAL annesi ise Hatice Hanımdır. Üç kardeşin en küçüğü olarak doğan İbrahim Zeki BURDURLU ilk ve orta öğretimini Burdur'da okudu, liseyi İstanbul Yatılı Öğretmen Okulunda bitirdi. 1940 yılında ilk görev yeri olan Ceyhan'ın Mustafabeyli köyüne atandı. Bir yıl burada çalıştıktan sonra Ankara Gazi Eğitim Enstitüsü Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'ne girdi. Mezun olduktan sonra kısa bir süre Ankara Atatürk Lisesinde Türkçe öğretmenliği yaptı. Sonra asıl görev yeri olan Sivas'a atandı. Askerlik görevini yedek subay olarak tamamlayan İbrahim Zeki BURDURLU, askerlik dönüşü dört yıl Burdur'da, Burdur Lisesinin ortaokul kısmında çalıştı. Edebiyat hayatında da Burdur'da atılan İbrahim Zeki BURDURLU'nun ilk şiirleri Burdur Halkevi tarafından çıkarılan Burdur dergisinde yer almıştır.

1947'de kendisi gibi Burdurlu olan Âdile Hanım'la evlendi. Bu evlilikten ikisi kız biri erkek olmak üzere üç çocuğu oldu.

1950-54 yıllarında Kıbrıs'ta Lefke, Lefkoşe ve Magosa Türk lise ve kolejlerinde edebiyat öğretmenliği yaptı. 1955'te tekrar yurda dönerek 1962 yılına kadar Burdur Lisesinde edebiyat öğretmenliğine devam etti.

1962 yılında Buca Eğitim Enstitüsü Edebiyat öğretmenliğine atandı 1977 yılına kadar bu görevde kalan İbrahim Zeki BURDURLU emekliye ayrıldı. 27 Temmuz 1984 yılında İzmir'de hayatını kaybetti.

Kendisi günümüzde halk arasında 'Halka mal olan adam' olarak bilinir. İbrahim Zeki Burdurlu, 1940 sonrası Millî edebiyat zevk ve anlayışını devam ettiren şair ve yazarlardandır. Şair, yazar, folklor araştırmacısı ve nihayet eğitimci kişiliği ile çok yönlü bir insandır. Onun eserlerini bu çerçeveden ele almak gerekir. İbrahim Zeki Burdurlu'nun eserleri, altı ana başlıkta değerlendirilebilir. Bunlar şiir kitapları, çocuk edebiyatı ürünleri, şiir derlemeleri (antoloji çalışmaları), edebiyat araştırmaları, ders kitapları ve çeşitli konularda yazdığı makaleler şeklinde sıralanabilir. Ahmet Kutsi Tecer'in yönetiminde yayımlanan Ülkü mecmuasında neşrettiği şiirleri, bir anlamda onun sanat çizgisinin oluşmasını temin etmiş ve sonraki

Ne dersiniz deyin Burdur başkadır.

Gözü var, gülü var, al halısı var.

Benim kara gözlüm, uzun saçım var.

Anlat beni yaz, kış ve uçuk ballar.

Vatan burdan başlar, uzar Burdur'a

yıllarda halk şiiriyle zenginleştirilmiş yeni bir şiir arayışı sanatının esasını oluşturmuştur. Ülkü mecmuasının bir yayını olarak çıkan ilk şiir kitabı Toprak İnsanları'ndan itibaren bu gelişmeyi takip etmek mümkündür. İlkini 1945'te ve sonuncusunu 1976'da yayımladığı on dört şiir kitabına imza atan İbrahim Zeki Burdurlu çok yönlü bir edebiyat adamıdır.

AYRILIK VE...

— Burdur'a —

Bir Sonbahar günü. Güneş ışıklarıyla aydınlanan bulutların ayrılık mendilleri gibi sallandıkları titredikleri bir gün...

İstasyon... Kampana...

Mahşeri kalabalık. Yaşlı gözlerin kederleri kalplere akıyor. Homurdanan tren içleri daha şiddetle burkuyor. Sessizlik var. Ayrılanlar son sözlerini söylüyorlar.

Son kampana kalplerde şiddetli akisler yaptı. Gözlerdeki yaşlar tazelandı, yüzler buruştu ve heyecan vücuda hâkim oldu...

Hareket düdüğü gönüllerdeki son neşeyi de yoldu. Artık hasret başlamıştır. Sallanan vagonlar, homurtu, düdüğü.

* * *

Kalabalık kompartımandan ayrılık sızısını avutmak için dalmıştım. Tren ruhumda derin izler bırakan düdüğü çalıyordu. O an gözlerim mavi kuşağını, hisleri okşayan gül bahçelerini ve güzel çehreni son bir defa daha gördü. İçimin derininde külçelenen yasları ve hıçkırığı avutamadım.

* * *

Aradan aylar geçti. Ne ayrılık yasını ne o altın ışıklı rüyalarını unutamadım. Hâlâ kulağımda: Açılan gülleri öpen bülbül sesleri, üzüm bağlarında dönen cıvıltılar ve yalıklara dökülen suların yankıları var...

Ayrılık ne zormuş. Rüyalarım seninle gelip geçiyor. Günlerim senin hülyanla doğup ölüyor ve... Ben senden ayrı yaşıyorum... Günler geçecek... Ben sana ulaşacağım. Göğsüme temiz havanı, ruhuma gül kokularını ve... İçime seni armağan edeceğim...

İbrahim Zeki Burdurlu

(Burdur, 19 Nisan 1939, S.3, s.18)

SANA UZAKTAN

Ah Burdur, yâd elde pembe gülünsüz,
Güzeli çirkinini seçemez oldum...
Ruha sükûn veren mavi gölünsüz,
Rüya illerine geçemez oldum...

İçim ayrılıkla yasa dalınca,
Yâd el beni başka yola salınca,
Gönlüm seslerinden uzak kalınca,
Sevgi taslarından içemez oldum ...

Yellere içimi verdikçe her gün,
Hislerle kokunu derdikçe her gün,
Hülyayla çehrene erdikçe her gün,
Ah Burdur senden ben geçemez oldum...

İbrahim Zeki Burdurlu

Burdur, 19 Mayıs 1939, S.4, s.13

BURDUR'DAN HABER VAR

(Akşam, 18 Eylül 1939)

Burdurda Atatürk meydanı

Burdur (Akşam) — Şehrimizde hükümet konağı yakınında Atatürk meydanı yapılmaktadır. Yukarıki resmimiz Atatürk meydanında yapılan havuzu gösteriyor. Belediye mühendisi B. Şahin Burdurda çok bulunan bir

cins taşları birbirine eklemek suretile havuzun ortasına bir sütun yapmıştır. Akşamları, havuzun etrafı çok kalabalık olmakta, ve fışkıyelmektedir.

(Tan, 5 ŞUBAT 1936)

Burdurda Yavrulara Yardım

Burdur, (Hususi muhabirimiz bildiriyor) — Merkezde bulunan ilköğretim yardım teşekkülleri ve çocuk esirgeme kurumu 88 çocuğu giydirtmiştir. Yukarıki resim, giydirilen çocuklardan bir kısmını gösteriyor.

(Hakimiyeti Milliye, 11 Mart 1929)

BURDUR MİLLET MEKTEPLERİ.

Burdurdan aldığımız malûmata nazaran inqılabımız için sarfedilen faaliyet mucibi memnuniyettir. Gazi ilk mektebinde açılan ve iki aylık devreli kursa devam eden Hanımlar kâmilten muvaffakiyetle imtihanlarını vermişlerdir bu münasebetle müdâvim hanımlarla muallimlerinin bir arada çekilmiş bir futugraflarını dercediyoruz.

(Burdur Lisesi eski binası)

19 SORU

Hürkan Alper Yavaş (9/A)

AHMET DEMİREL
(Burdur Lisesi Müdürü)

“15 Aralık 1969 tarihinde Antalya’nın Gündoğmuş ilçesinde dünyaya geldi. Anne ve babası ilkokul mezunudur. Altı kardeşin en büyüğüdür. Gündoğmuş Lisesinde okudu. Ankara Gazi Üniversitesi Coğrafya bölümü mezunu. 1993’te öğretmenliğe başladı. Yaklaşık 14 yıl öğretmenlik, 17-18 yıl idarecilik yaptı. Antalya, Malatya, Bartın ve Burdur’da görev yaptı. Halen Burdur Lisesinde müdürlük yapmaktadır. Evli ve iki çocuk babasıdır.”

1. En sevdiğiniz kelime?

Cevap: Ahlak

2. Nefret ettiğiniz kelime?

Cevap: Hain

3. Ne sizi heyecanlandırır?

Cevap: Adalet

4. Heyecanınızı ne öldürür?

Cevap: Tarafgirlik

5. En sevdiğiniz ses?

Cevap: Su sesi

6. Nefret ettiğiniz ses?

Cevap: Cırtlak ses

7. Hangi mesleği yapmak istemezsiniz?

Cevap: Öğretmenlik

8. Hangi doğal yeteneğe sahip olmak isterdiniz?

Cevap: Güzel bir sese sahip olmak veya sporcu olmak

9. Kendiniz olmasaydınız kim olurdunuz?

Cevap: Atatürk, Metehan veya Fatih’in yol arkadaşı

10. Nerede yaşamak isterdiniz?

Cevap: Kendi ülkemde ve Antalya’da.

11. En önemli kusurunuz?

Cevap: Selam vermeden bir işe koyulmak

12. Size en fazla keyif veren kötü huyunuz?

Cevap: Tembellik

13. Kahramanınız kim?

Cevap: Metehan, Fatih ve Atatürk

14. En çok kullandığınız kötü söz?

Cevap: Hıyar

15. Şu anki ruh haliniz nasıl?

Cevap: Orta daha çok iyiye yakın

16. Hayat felsefenizi hangi slogan özetler?

Cevap: Devletin vatandaşı Allah’ın kuluyuz

17. Mutluluk rüyanız nedir?

Cevap: Adalet

18. Sizce mutsuzluğun tanımı?

Cevap: Cahillik

19. Öldüğünüzde cennete giderseniz kapıda size ne söylenmesini istersiniz?

Cevap: Hoş geldin.

Zeynep Gaye KARAOĞLAN (9/A)

BURDUR'UN ACI GERÇEĞİ

DEPREM

Burdur 1900 yılı öncesi çok sayıda depremle etkilenmiştir. Ancak yörede çok sayıda diri fay bulunması ve bunların sıklıkla deprem üretmiş olması yüzünden Burdur içerisinde geçen fay(lar)ın tarihsel dönemde hangi tarihlerde ve hangi büyüklükte deprem ürettikleri çok net olarak bilinmemektedir. Bölgeyi etkilemiş olan depremlerin büyük kısmı kimi araştırmacılar tarafından Rodos-Fethiye-Burdur fay zone olarak tanımlanan zon üzerinde gelişmiştir. Bunların en önemlileri arasında MS 53 Dinar, MS 1303, 1304, 1481, 1863 ve 1874 Rodos, 1876 Burdur depremleri sayılabilir.

Aletsel dönemde (1900 sonrası) Burdur ve yakın çevresinden çok sayıda irili ufaklı depremler gelişmiş olmakla birlikte 1914 ve 1971 depremleri en önemli depremler olarak öne çıkmaktadır. Yüzey kırık verileri, 7.1 büyüklüğündeki 1914 depreminin ve 6.2 büyüklüğündeki 1971 depreminin Burdur ili içerisinde geçen fay üzerinde oluştuğunu gösterir.

Burdur fay zonunda aletsel dönemde meydana gelen en büyük deprem 1914 depremidir. Bu deprem sonucunda Burdur Gölü yakınlarında KD-GB uzanımlı 40 km uzunluğunda kırık oluşmuştur. Yüzey kırığının göl tarafında 150 cm ye varan çökmelere neden olduğu belirlenmiştir. Bu ana kırık dışında göle doğru birbiriyle bağlantısız aralıklı ve basamaklı çok sayıda yarığın ortaya çıktığı görülmüştür. 3 Ekim 1914 tarihindeki bu deprem 4000'den fazla can kaybına neden olmuştur. Bazı kaynaklara göre ise

can kaybı 300 civarındadır. Depremden hemen sonra ilde meydana gelen yangınlar hasarı ve can kaybını önemli oranda artırmıştır. Burdur fayı boyunca Duvar, Yazıköy, İlyas, Kılınç, Gönen ve Barla arasında 90 km uzunlukta ve 30 km genişlikte bir alan içerisinde yer alan 17.000 ev tamamen yıkılmıştır. Burdur'da evlerin %90'ı, tarihi eserlerin çoğu ve saat kulesi hasar görmüştür. Evlerin Keçiborlu'da %82'si Isparta'da %55'i ağır hasar almış ya da çökmüştür. 12 Mayıs 1971 Burdur depremi (Ms=6.2) Burdur Gölü'nün güneybatı bölgesinde meydana gelmiş, depremde 57 kişi yaşamını yitirmiştir. 1971 yılında yaşanan Burdur depreminde en büyük hasar alüvyon üzerinde yerleşmiş olan merkeze bağlı Yazıköy ve Yarıköy civarında meydana gelmiştir. Depremden sonra köyler, hemen yanlarına inşa edilen yeni yerleşim bölgelerine taşınmış, eski köy dokusu ise günümüze kadar deprem harabeleri olarak kalmıştır. Burdur Valiliği'nin 1-7 Mart 2015 tarihinde düzenlediği "deprem haftası"

etkinliklerinde, Yazıköy ve Yarıköy harabeleri "Deprem Köyü" olarak, köyün yaklaşık 6 kilometre güneyinde bulunan fay aynası da "Burdur Fayı Jeositi" olarak ilan edilmiştir. Depremde oluşan kırıklarda düşey atım miktarı 20-30 cm civarındadır. Fay üzerindeki Yassıgüme yöresinde açılan hendekte 1971 depremi sırasında 70 cm lik bir düşey yer değiştirmenin meydana geldiği saptanmıştır. Çendik-Yassıgüme civarında açılan hendekte ise MÖ 53 ve MS 1914 depremlerine dair izler bulunmuştur.

1914 Burdur ve 1971 Burdur depremleri yüzey kırığı oluşturan depremlerdir. Bir bölgede geçmişte oluşan depremler gelecekte de aynı yerde ve aynı büyüklükte depremler üretebilirler. Bu bakımdan Burdur ilimiz yüzey faylanması tehlikesi altındaki illerimizden biri olarak değerlendirilmektedir. Burdur fayının hangi sıklıkta deprem ürettiği konusunda ise bugüne kadar yapılan kısıtlı sayıdaki çalışmalarla elde edilen verilere dayalı net bir zaman vermek mümkün olmamıştır. Ancak yapılan ölçümlerde fay hızının 6-7 mm/yıl olduğu belirlenmiştir, bu da oldukça yüksek bir hız olup fayın sık deprem üretebileceği anlamına gelmektedir. Bu nedenle diri fay üzerindeki çalışmaların artırılması gereklidir.

5 Teşrinievvel (Ekim) 1914 tarihli İkdam Gazetesinin Burdur depremini haber veren kupürü

HAREKET İ ARZ

Malumatı Umumiye Müdirliğinden tebliğ olunmuştur... Pazar gecesi nisf Leylide Konya Vilayetine Burdur ve Isparta kazalarında gayet şedit zelzele arzıye vukuu bulmuştur. Hafif olmak üzere zelzele elan devam etmektedir. En ziyade hasarlı olan Burdur ve mülhakatında telefâtın miktarı henüz tamamiyle tağyin olunamamış ise de takriben ikibin beşyüz zan olunmuştur. Konya valisi Burdur'da dır. Meskensiz kalan ailelerin imdadına tevessül olunmuştur. Enkaz altında kalan ahaliye mesken temini için hemen ilk amele taburu sevk olunmuştur. Mesainin işeleri temin olunmuştur. Hükümetten gayri Hilali Ahmer (Kızılay), Müdafa i Milliye cemiyetleri muavenet i nakdiye, maddiye de bulunmuşlardır. Ancak tafsilat ayrıca tebliğ olunacaktır.

Prof. Dr. Metin Özata'nın Anılarında Burdur Depremi

12 Mayıs 1971 Çarşamba günü saat 8.30 civarı Burdur Depremi oldu. Orta 2. sınıftaydım. Ders yapıyorduk. Sanırım Fen Bilgisi dersiydi. İlk ders idi. Deprem başladı ve öğretmenimiz "çocuklar deprem oluyor kaçın" diyerek kapıyı açarak sınıftan gitti. Hemen ardından çatıdan çok büyük bir taş baca sınıfın içine yazı tahtasının önüne düştü, önce sağa doğru sonra sola doğru sallandık. Sınıfımız üst katta idi ve çatıdan sıvalar, tuğlalar tepemize inmeye başladı. Deprem bittikten sonra pencerelerden ağaçlara tırmandık ve oradan yere indik. Karşımızdaki Burdur Devlet Hastanesi binası yan yatmıştı. Ortalık toz dumandı. Hastaneye yaralıları geliyordu. Depremde sınıf arkadaşımız Mustafa Sezginer'in vefat ettiğini sonradan öğrendim. Çok üzüldüm. Mustafa sınıfımızın en arka sıralarında oturuyordu Sanırım kafasına tuğlalar düşmüş. Daha sonra sanırım bir iki gün sonra çadır dağıtıldı ve şimdi hatırlayamadığım bir süre (sanırım bir ay-40 gün) çay kenarında çadırlarda kaldık. Mahalle muhtarımız Ruhi Paralı amca şehir dışından gelen gıda ve diğer yardımları Kızılay görevlileri ile beraber çadırlara dağıtırdı. Evimiz ahşap olmasına rağmen herhangi bir hasar olmadı. Zaten Burdur'da ahşap binalar değil beton binalar yıkıldı ve insanlar öldü. Yazıköy, Yarıköy gibi köylerde kerpiç evlerin yıkıldığını duyduk. Okulumuz yıkıldığından barakalar kuruldu. Eğitimim ortaokul 3. Sınıftan itibaren lise bitinceye kadar Burdur Lisesi bahçesinde kurulan barakalarda devam etti.

Anılarımdaki Burdur ve Gata, Efeakademi Yayınları, Mart 2021, s.84

BENİM İÇİN AŞK

Sevmek, kazanmak ya da kaybetmekten mi ibaret gerçekten? Bence AŞK önceden sadece aşktı ama artık öyle değil. Birileri sevgiyi, aşkı basitleştirdi -öyle düşünmeyenler de var tabi- Ben birini sevmeyi, ona bağlanmayı, kaybetmekten korkmayı, yeri geldiğinde üzülmüş, yeri geldiğinde mutlu olmayı önemsiyorum. Eskiden bu konuda her şey toz pembeydi sanki artık birisi size “seni seviyorum” dediğinde bunu içten bir şekilde mi dedi yoksa öylesine mi? Anlaşılmıyor. Bence “seni seviyorum” diyebiliyorsan bunu göstermen gerek. En önemlisi belirsizlik, yapılan davranışlar ve söylenen sözler birbirini tutmuyorsa, bu durum en acı verici olanı.

Sevmiyorum deyip seviyormuş gibi ya da seviyorum deyip sevmiyormuş gibi olmamalı. Eğer seviyorsak cesur olmalı, bahanelerin arkasına saklanmamalı. Peki seviyorsak nasıl anlayacağız? Başına bir şey geldiğinde ondan daha çok üzülyorsak, hep onu düşünüyorsak, hep gülsün istiyorsak seviyoruzdur. Tam tersiyse sevgi söz konusu bile değildir. Neden sevdiğinizi düşünmeye gerek yok, sevmek için bir sebep gerekmez. Konu dış görünüş ya da karakter değildir, bazen neden olduğunu anlayamazsın.

Bazen sevdiğin kişi yanındadır bazen de yanında olmasına rağmen çok uzağındadır. Rahatça bakamazsın, güneş vurunca parlayan gözlerine, gülüşüne, sarılamazsın, rahatça seviyorum diyemezsin, yanında olup kendini rahat hissetmek istediğinde yapamazsın kaybetme korkusu zaten olmaz çünkü hiç senin olmayan bir şeyi kaybedemezsin. Eskiden bu kazanmalar, kaybetmeler karşıdaki kişiyle ilgiliydi ama artık insanlar bunu kendilerine bağlıyorlar.

“GÜNÜMÜZDE AŞK BİR SATRANÇ VE SİZ OYUNA HAKİM DEĞİLSENİZ KAYBEDERSİNİZ.”

Elif Yaren Günay
(9/A)

KAYBOLDUĞUM SOKAKLAR

Sinemdeki bütün her şeyde sen varsın,
Kaybolmuşum sokaklarında,
Sen beni arar, bulursun diye.
Mehlikana aldanmışım, kanmışım.

Düşünceler belirsiz, duygular karışık,
Gözlerimin gördüğünü kalbim işitmiyor.
Sebepsiz gelen bir histen mi ibaret
Yoksa karanlıkta parlayan bir ışık mı?

Gerektiğinde mi seversin sadece?
Karşılıksız değil miydi hislerin?
Ben yenmişken mesafeleri
Sen sorgularsın sevgimi.

Sokaklarına sokuldum mutlu olmak için,
Bulamadım, kayboldum, felaket oldu her şey.
Mutluluğun sende olmadığını anladığımda,
Çıktım sokaklarından
Her şeyden habersiz yürüyorum kaldırımda.

SUDENAZ ATAMAN (9/C)

KURDUN DİŞİ

HÜRKAN ALPER YAVAŞ 9/A

Sonunda atım ile dağın tepesine çıktım. Gökdoğan hâlâ yukarıda süzülüyordu, alçalmaya başladı, kolumu kaldırdım ve koluma kondu: "Sonunda vardık" dedim, Gökdoğan'a, Tebriz'in yaylaklarına kurulu obamıza. Gökdoğan o gür sesi ile bağırdı ve yeniden havalandı. Atım ile dörtlüye obaya girdim, atımı bağladım, heybesinden avımı aldım otağa doğru ilerledim, Gökdoğan hemen yerine kondu: "Aç mısın" dedim, kafasını aşağı indirdi. Bu, "açım" demekti. Avın derisini yüzdüm bir parça kesip Gökdoğan'a verdim. Anında mideye indirdi. Ben avı temizlerken ağabeyim içeri girdi, pusatı ve sadağı belinde, kalkanı ve yayı sırtındaydı. "Hoş geldin Kurdun Dişi Atalan" dedi bana doğru yürüdü. "Hoş bulduk ağabeyim Boğaç" dedim, sarıldık. Ağabeyimin adı Boğaç'tı. Bu adı ona Korkut Ata vermişti. Güçlüydü. Bir yumruğuyla Dirse Han'ın azgın bir boğasını yere sermişti. Korkut Ata bana da "Kurdun Dişi" adını vermişti.

Kış geliyordu. Artık kışlağa çıkma vakti gelmişti. Oba ağırdan toparlanıyordu. Suraç yanıma geldi, oturdu. Elinde tahta kâse ve kaşık vardı avladığım hayvanı kazanda pişirdik. Acıktığı belliydi. Av etini iştahla yiyordu. Bir ara: "Atalan" dedi. Ona baktım, "Adını kazandığın günü hatırlıyor musun?" dedi. "Evet!" dedim. "Ben de hatırlıyorum" dedi, sonra da: "O av hiç aklımdan çıkmıyor." diye ilave etti.

Her şey daha dün gibi aklımda... 15 yaşında tığ gibi bir delikanlıydım. Ok atar, kılıç kullanır, at sürer, ava çıkardım. Yine bir gün Suraç ile ava çıkmıştık. Alageyik vurmak istiyorduk. Atımızı ormanın kalbine sürdük. Başımıza geleceklerden habersizdik. Geyiğe tuzak kurup bekledik.

Alageyik ortalarda görünmüyordu. Uzunca bir süre bekledikten sonra baktık ki Alageyik ortada yok, yerimizden çıktık. O anda karşımıza iri bir kurt çıktı. Kurt kükredi ve Suraç'a bir pençe attı. Suraç sırt üstü düştü ve uçuşuma yuvarlandı. Ancak son anda bir dala tutunabildi. Kurt ile baş başa kalmıştım, ne yapacaktım şimdi? Suraç her an düşebilirdi. Suraç'ı orada bırakamazdım. Nihayet kurt bana saldırdı. Çelik gibi dişlerini koluma geçirdi, ısırıldı. Kolum adeta kopacaktı. Tek elimi yumruk yapıp kurda vurdum. Kurt yediği yumruğun etkisiyle elimi bıraktı. Afalladı, geri çekildi. Tekrar bir saldırıya niyetlendi. Bir yumruk daha vurdum. Nihayet korkup kaçtı. Hemen Suraç'a yöneldim yanımdaki ipin bir ucunu ağaca sıkıca bağladım, diğer ucunu Suraç'a sarkıttım onu kurtardım. Onu kendi atıma bindirdim. Kendim de Suraç'ın atına bindim. Hızla obaya vardık. Hekimbaşı, Suraç'ı muayene etti. Obamızın diğer hekimi de aldı beni muayene etti. Yarama sıcak demir bastı, bu korkunç acıya nasıl dayandığıma bugün bile hayret ederim. Bayılmışım neden sonra gözlerimi açtığımda karşımda babam vardı. Babamın yanında Korkut Ata ve Suraç'ın babası oturuyordu. Korkut Ata Suraç'a: "Ne oldu?" diye sordu. Suraç olanları anlattı. Korkut Ata "O vakit ben de sana Bengi adını verdim. Boyun boylansın soyun soylansın" dedi. Sonra Korkut Ata bana döndü: "O vakit ben de sana Kurdun Dişi adını verdim. Boyun boylansın soyun soylansın" dedi.

Oba hazırды artık. Çadırlar toplanmış, atlar beslenmiş ve herkes yol için hazırlanmıştı. En önde Korkut Ata boz yeleli bir atın üstünde duruyordu "Herkes hazır ise yolumuz kadim Türk topraklarıdır." dedi. Atlar dörtlüye koşmaya, obanın kadınları ve erkekleri türkü söylemeye başladı. Böylece Turan'a doğru yolculuğumuz başladı...

19 SORU

OKAN ELİTAŞ
(Burdur Lisesi Müdür Yardımcısı)

"Burdur'un Yeşilova ilçesine bağlı Akçaköy'de doğdu. İlkokul'u köyünde Ortaokulu Burdur Lisesinin orta kısmında, Liseyi Cumhuriyet Lisesinde okudu. Pamukkale Üniversitesi Sınıf Öğretmenliği bölümü mezunu. 1997 yılında öğretmenliğe başladı. Daha sonra branş değişikliği ile müzik öğretmenliği branşına geçti. Çeşitli okullarda öğretmenlik ve idarecilik yaptı. Halen Burdur Lisesinde idarecilik yapmaktadır."

1. En sevdiğiniz kelime?

Cevap: Yenilik

2. Nefret ettiğiniz kelime?

Cevap: Yalan

3. Ne sizi heyecanlandırır?

Cevap: İnsanların mutlu olması

4. Heyecanınızı ne öldürür?

Cevap: İnsanların hevesini kaybetmesi

5. En sevdiğiniz ses?

Cevap: Klasik Gitar sesi

6. Nefret ettiğiniz ses?

Cevap: Ağlayan bir bebek sesi

7. Hangi mesleği yapmak istemezsiniz?

Cevap: Doktorluk

8. Hangi doğal yeteneğe sahip olmak isterdiniz?

Cevap: İnsanların düşüncesini okumak

9. Kendiniz olmasaydınız kim olurdunuz?

Cevap: Köyde yaşayan bir çiftçi

10. Nerede yaşamak isterdiniz?

Cevap: Yaşadığım yerden memnunum

11. En önemli kusurunuz?

Cevap: Zamanında kötü alışkanlıklara sahip olmam

12. Size en fazla keyif veren kötü huyunuz?

Cevap: Tembellik

13. Kahramanınız kim?

Cevap: ATATÜRK

14. En çok kullandığınız kötü söz?

Cevap: Hadi lan ordan

15. Şu anki ruh haliniz nasıl?

Cevap: Gelecekte ümitli olmaya çalışıyorum

16. Hayat felsefenizi hangi slogan özetler?

Cevap: "Hayatta en hakiki mürşit ilimdir." (Mustafa Kemal ATATÜRK)

17. Mutluluk rüyanız nedir?

Cevap: İnsanların mutlu olduğu dertten tasadan arındığı birbirini sevdiği bir dünya

18. Sizce mutsuzluğun tanımı?

Cevap: Kendisi ile barışık olmayan insan mutsuz olur. Yaptığı işi sevmeyen insan mutsuz olur. Başkalarının yaptıklarına dikkat eden insan mutsuz olur. Mutluluk da kendi içindedir insanın mutsuzluk da...

19. Öldüğünüzde cennete giderseniz kapıda size ne söylenmesini istersiniz?

Cevap: Aramıza hoş geldin

SAMİRA RAHİMOĞLU (11/A)

Abdülhamit Süleyman

ÇOLPAN

Abdülhamit Süleymanoğlu Çolpan Özbek Türk'ü şair, yazar, tercüman ve gazetecidir. Asıl adı Abdülhamit Süleymanoğlu Yunusov'dur. Çolpan (çoban yıldızı, zühre) ise onun edebi mahlasıdır. Çolpan 1897'de Özbekistan'ın Fergana vilayetine bağlı Andican şehrinde dünyaya gelmiştir. Babası Süleymankul Molla Muhammed Yunusov, dönemin en tanınmış bilim adamı ve eğitimcisiydi ve divan sahibi bir şairdi. Abdülhamit ilk eğitimini mahalle mektebinde sonra Andican medresesinde aldı. Burada Türk şivelerini, Arapça ve Farsçayı, dini ve müspet ilimleri öğrendi. Daha sonra Rus-Tüzem mektebinde Rusça öğrenerek batı edebiyatı ve düşüncesi ile aşına oldu.

1913'ten itibaren yazmaya başladı. İlk makaleleri Sada-yı Türkistan, Sada-yı Fergana ve Türkistan gazetelerinde yayımlandı. Milliyetçi bir tavırla o dönemin önemli olaylarını ele aldı. Çolpan'ın sanatçı olarak tanınmasını sağlayan en önemli eserleri şiirleridir. Halkın özlemleri, doğa, bağımsızlık, hürriyet, eğitim ve kadın hakları şiirlerinin temel konularını oluşturmuştur. İlk şiirlerinde Ali Şir Nevai, Firdavsi, Hafız ve Fuzuli'yi örnek almıştır.

Başlıca eserleri şunlardır: Bulaqlar, Uyğanış, Tan Sırları, Saz, Cor (şiir Kitapları). Halil Fereng, Yarqınay, Müştümzor, Çörinin İsyanı, Ortaq Qarşibayev, Hucüm (Tiyatro). Keçe ve Kündüz (Roman). Hamlet, Turandot Prensesi Carlo Gozzi, Maksim Gorki (Tercümeler).

Abdülhamit Süleymanoğlu Özbek şair, Yazar ve Çevirmen olarak bilinir. 14 Haziran 1937 tarihinde milliyetçi suçlamasıyla tutuklanmıştır. Tutuklanması ve idam edilmesinin temelinde yazdığı şiirlerdeki milliyetçi temalar ve Türkistan'ın bağımsızlığı özlemi yatmaktadır. Abdülhamit gördüğü yoğun işkencelerin ardından 4 Ekim 1938'de kurşuna dizilerek idam edilmiştir.

Yanda yer alan "TUFAN" şiiri Süleyman Çolpan tarafından Kurtuluş Savaşına destek için yazılmıştır.

TUFAN

Ey İnönü, ey Sakarya, ey İstiklâl Erleri,
Mısak-ı Milli'ye kadar durmadan ileri.

Bilmezler ki, cennet gibi toprağınız düşmanın
Bebekleri bile çiğneyen ayakları altında!
Bilmezler ki, sesiniz; haksız işgalcilerin,
İnsafsızca şamata ve saldırıları altında!

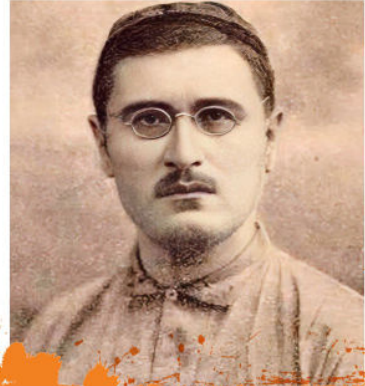
Bilmezler ki, "medeniyet beşiği"nde oturan
Cellâtların bütün açgözleri ve hırsları sizlerde;
Bilmezler ki, hürriyet diyerek gürültü kıpırtan,
Kurtların aç gözleri altın dolu yerlerde.

Bilmezler ki, onlar sizi yaşamaya kıymazlar,
Bilmezler ki, kanınızı damla damla içerler.
Bilmezler ki, onlar sakın halkı hiç sevmezler,
Bilmezler ki, toprak için insanlıktan geçerler.

Bilmezler ki, siz yokşullar son anda,
Böyle zalim düşmanların elinde,
Sonsuza kadar tutsak ve köle olmamak için
İstemeyerek elinize silah aldınız.

Ey İnönü, ey Sakarya, ey İstiklâl erleri,
Yürü mazlum tufanının aç alıcı selleri...

Abdülhamit Süleyman ÇOLPAN
(Özbek Türkçesinden aktaran: Samira Rahimoğlu)

Köklerin Ağrısı

Anıl, çocukluğundan beri bu topraklarla iç içeydi. Babası tır şoförlüğü yaparak ekmeğini yollardan kazansa da eve her döndüğünde tarlada çalışmayı ihmal etmezdi. Anıl da onun yanından hiç ayrılmazdı. Küçük elleriyle buğday başaklarını okşar, babasının ter içinde kalmış gömleğini gururla izlerdi.

Babası, tır sürmekten yorulmuş bir adamdı. Direksiyon başında geçen yıllar, gözlerinin altına yorgun gölgeler bırakmıştı. Ama yine de oğluna bir hayat kurabilmek için köydeki tarlalardan kazandığından çok daha fazlasına ihtiyacı olduğunu biliyordu.

"Bu toprak seni aç bırakmaz oğlum," derdi sık sık. "Ama şehirde okursan, belki sırtındaki yük daha hafif olur."

Anıl, babasının yorgunluğunu gördükçe daha çok çalıştı. Lise yıllarında bile, hafta sonları ve tatillerde tarlada çalışmaya devam etti. Babası tırla sefere çıkarken, Anıl sulamaya, ot yolmaya, ekin toplamaya yardım etti. Köydeki herkes, onun azmini takdir ediyordu. Ama o sadece babasının yükünü biraz olsun hafifletmek istiyordu.

Lise sonlarına doğru babası daha da fazla çalışmaya başladı. Üniversite zamanı yaklaşıyordu ve babası, oğlunun okuması için para biriktirmek istiyordu. Sonra o kış günü geldi.

Hava buz gibiydi. Babası uzun bir tır kuyruğunda beklemek zorunda kalmıştı. Tırı çalıştırıp klimayla ısınmaya çalıştı. Dışarıda ayaz sertti, rüzgâr ince ince yağılan karı yüzüne çarpıyordu. Nihayet yol açıldığında, tekrar yola koyuldu. Ama hava hain bir oyun oynuyordu. Yolun bir yerinde, gözle görünmeyen ince bir buz tabakası vardı. Tır, kaygan zeminde kontrolünü kaybetti ve devrildi. Kabin metal yığınının dönüştü. İçeride, Anıl'ın babası sıkışıp kalmıştı. Hayat, bir anlık bir sessizlikte son buldu.

Kazayı gören diğer tır şoförleri, yardıma koşmadılar. Onun yerine, adamın cebinde ne varsa aldılar. Ziyet eşyalarını, hatıra defterini, hatta parmağındaki yüzüğünü... Ve sonra, hiçbir şey olmamış gibi yollarına devam ettiler.

Üç gün boyunca, Anıl babasının aramalarına cevap vermesini bekledi. Telefonu sessizdi. Sonra kapıya ölüm haberi geldi.

Anıl, babasının öldüğünü duyduğunda, içindeki dünya çöktü. Bir şey koptu, bir daha geri gelmeyecek bir şey.

O zamandan sonra, hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Üniversiteye başladı ama artık başka biriydi. İçinde boşluk vardı. Derslere girdi, sınavları geçti ama hiçbir şeyi gerçekten yaşamıyordu. Zor bela mezun olduğunda, arkasında sadece bir diploma değil, aynı zamanda bir yığın borç vardı.

Ve kaçacak yeri kalmadığında, babasının tarlalarına dönmekten başka çaresi olmadığını anladı. Ama bu bir kaçış değildi. Bu, bir dönüşüydü.

Şimdi, yıllar sonra, o taş evin önünde duruyordu. Köylüler, ona yabancı bir gözle bakıyordu. Ama bu topraklar onun geçmişiyle. Ve şimdi, geleceği de olacaktı.

Anıl, taş evin önünde durdu. Rüzgâr, uzaklardan kopup gelen bir ağıt gibi esiyordu. Babasının yıllarca ter döktüğü bu tarlalar, şimdi ona emanet edilmişti. Ama toprak, geçmişi olduğu kadar geleceğini de içine gömebilir, eğer ona nasıl yaklaşacağını bilmezsen.

Köyde geçirdiği ilk günler sessizlikle karşılandı. İnsanlar onun gelişini duyunca kahvede fısıldaşıyorlardı.

"Şehirli adam çiftçilik mi yapacak?"

"Borç içinde boğulmuş diyorlar. Belli ki tarlaları satmaya geldi."

Ama Anıl, satmayı asla düşünmedi. O tarlalar, babasının alın teriydi. Onları elden çıkarmak, sadece toprak satmak değil, babasının mücadelesini yok saymak olurdu.

İlk başta, ne yapacağını bilemedi. Tarım zordu. Toprak, babası gibi sert ve sabırlı bir öğretmendi. Yanlış yaptığında, ona cezasını hemen kesiyordu.

Ekinleri yanlış zamanda ekti, sulamayı tam ayarlayamadı, traktörü sürerken defalarca çamura saplandı. Gübre fiyatları arttı, mahsullerini satmaya çalışırken tüccarlar fiyatı düşürdü. Daha ilk senesinde borçları iki katına çıktı.

Ama pes etmedi. Çocukken babasının öğrettiği şeyleri hatırlamaya çalıştı. Sonra,köyün yaşlı çiftçisi Ali Amca'nın yanına gitti.

"Babamın tarlasını yaşatmak istiyorum," dedi. "Bana öğretebilir misin?"

Ali Amca, uzun uzun baktı ona. Sonra başını salladı. "Toprak, sabrı sever evlat," dedi. "Ama bilmeyeni affetmez."

Böylece, Anıl toprağın dilini öğrenmeye başladı.Sabahın ilk ışıklarıyla uyanıp, nasır tutmuş elleriyle toprağı kazdı. Gübreyi doğru kullanmayı, sulama saatlerini, ekinlerin ne zaman toplanması gerektiğini öğrendi.

Ama en büyük savaş, toprağa karşı değil, köylülere karşıydı. Onlar hâlâ ona tam olarak güvenmiyordu. Özellikle, onun başarısız olmasını bekleyenler vardı.

Bir akşamüstü kahvede otururken, köyden biri yüksek sesle sordu: "Hadi diyelim, toprakla anlaştın. Borçlarını ne yapacaksın?"

Herkes sustu, gözler Anıl'a çevrildi. Borçları köydeki herkes biliyordu. Eğer bu işten kazanç sağlayamazsa, elindeki her şeyi kaybedecekti.

Anıl, sessizce çayından bir yudum aldı. "Borçlarım var, evet," dedi."Ama babam bana bir şey öğretti. Eğer pes etmezsem, bu toprak da beni bırakmaz."

Köylüler cevap vermedi ama o akşam,bazıları ilk kez başını onaylar gibi salladı.

Yıllar geçti. Anıl, borçlarını ödemek için her yolu denedi.Tarımsal destek kredileri aldı, daha verimli ürünler yetiştirdi, mahsullerini aracısız satmaya başladı. Zor oldu, bazen neredeyse vazgeçecek noktaya geldi. Ama vazgeçmedi.

Ve bir gün, tarlasına baktığında, babasının gölgesini hissetti. Hafif bir rüzgâr esti,sanki babası sırtına usulca dokunmuş gibi.

O an, kazandığını anladı.

Toprak onu kabul etmişti. Ve en önemlisi, o artık bu toprağın bir parçasıydı.

EKİN ARSLAN 10/A

AHMET ŞAMLU

(Yirminci yüzyıl İran Fars şiirinin doruğu kabul edilen şair, öykücü, romancı, oyun yazarı, çevirmen, gazeteci, dergi yayımcısı, eleştirmen Ahmed Şamlu 12 Aralık 1925'te Tahran'da doğdu, 24 Haziran 2000 tarihinde yine Tahran'da yaşamını yitirdi.)

Râh-güzâr (Yolcular)

(Mefâilün mefâilün mefâilün mefâilün)

Gelirler sessiz, ıssız yoldan ağır,
Üzerlerinde bahar, yüzleri bahâr.
Gözlerinde tükenmiş bir ümid-i zâr,
Bekleyiş boşuna, kalpte derd-i yâr.

Geçip gittiler önümden selâmsız,
Ne bir bakış attı, ne durdu rızâsız.
Tanımadım onları ben o an yalnız,
Fakat bil ki her biri sanki sırsız.

Dudaklarda dua, içkiden bulanık,
Geçerken andılar maziye soluk.
Kızlar, göz ucuyla güler, nazık,
Bir anlık bakışla geçerler kırık.

Gözüm takıldı o yolda yürüyen,
Yataklardan, rüyalarından süzülen.
Ve gördüm: gönüller inançsız,bitik
Kapılar kilitli, sözlerse yitik.

Ve bildim ki dönmez bu yoldan geri,
Silinmiş gönüller, susmuş her biri.
Erişmişler artık menzile, diri diri
Bırakmazlar artık, silinmiş yeri.

Dedim: "Ben burada dururum yine,
Geçerlerse çocuklar ötelere ötesine,
O zaman selâmı götürürüm size,
Kalır hatıranız bahâr mevsimine."

Ahmet ŞAMLU

(Mecmua-i Asar)

Farsçadan tercüme eden: Niyayesh Goodarzi 11/A

BENİM ROMANIM

Öğrencilerimizden Türk ve Dünya edebiyatının kült eserlerinin giriş cümlelerini okuyup kendi cümleleriyle romanı devam ettirmelerini istedik. Ortaya güzel metinler çıktı.

Orhan PAMUK- Masumiyet Müzesi

“Hayatımın en mutlu anıymış, bilmiyordum. Bilseydim, bu mutluluğu koruyabilir, her şey de bambaşka gelişebilir miydi? Evet, bunun hayatımın en mutlu anı olduğunu anlayabilseydim, asla kaçırmazdım o mutluluğu. Derin bir huzurla her yerimi saran o harika altın an belki birkaç saniye sürmüştü, ama mutluluk bana saatlerce, yıllarca gibi gelmişti.” (Orhan Pamuk/ Masumiyet Müzesi)

• Sonra şöyle düşündüm: o hayatımın en mutlu dediğim anı saatlerce, yıllarca, asırlarca sürseydi halen daha hayatımın en mutlu anı olabilir miydi? Bazen çok mutlu olmak da insanı sıkabiliyor. Bazen insana ağlamak da iyi gelir, o akıldaki olumsuz düşünceler gözyaşları ile akıp gider. Mutluluk ve üzüntü birbirini dengeler. Ayrılmaz bir bütündür onlar. (Ada Inge Richards-11/B)

• O anın içinde kalabilseydim zamanı durdurabilir miydim? Belki de o altın saniyeleri avuçlarımda sıkıca tutabilirdim ama geçti. Şimdi geriye sadece bir his, bir boşluk kaldı. Mutluluk bir anlığına var olup yok olan bir rüya gibi ve ben hep o anı arar oldum. (Ekin Arslan- 10/A)

• O mutluluk neydi benim için: sevmek, sevilme, anlamak, anlaşılmak mıydı? Hep kendime bunu sordum. Bazen insan mutluyken üzgün hissedebilir mi ya da ben mutluluğu nasıl tanımlıyorum kendimce? Herkes mutlu olmak ister, herkes mutlu olmayı mı seçer? Bence bu sorunun cevabı belirsiz. Bazen insan kendini umutsuzluğa sürükler, yeniden hayata bakmak için yeniden doğmak için. Yeniden üzüleceğini bile bile ayağa kalkmaya çalışır, bazen de kalkmaz kalkamaz. Hayat herkesi yoğurur acılarla. Mesele bu acılara karşı kazanmaktır. Bir gün o mutluluk bana yeniden uğrarsa, o mutluluğu yakalayacağım. (Büşra Nur Vural- 11/B)

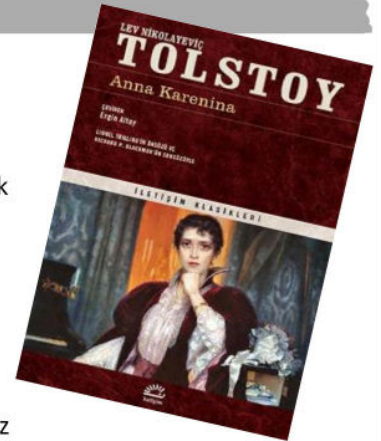
• O anın verdiği mutluluk, sonrasında yaşadığım tüm zorluklara rağmen içimde bir ışık gibi yanmaya devam etti. Sanki o an hayatın bana bahsettiği en büyük hediye olmuştu. Keşke o anın kıymetini bilseydim. Belki de o an hayatımı tamamen değiştirdi, belki de şimdi hayat dolu olurdum. O an benim için bir kuşun kanatları gibiydi: huzur dolu ve özgür. Ama bu kuş çok çabuk uçup gitti. Mutluluk belki de geçmişe takılı kalmamak, geleceği düşünmek yerine anı yaşamakla ilgiliydi ama biz insanlar genellikle mutluluğu gelecekte ararız. (Ahmet Özdemir – 10/B)

Leo Tolstoy- Anna Karenina

“Bütün mutlu aileler birbirine benzer, her mutsuz ailenin ise kendine özgü bir mutsuzluğu vardır.” (Leo Tolstoy- Anna Karenina)

• Bizim ailemiz yeri geldiğinde mutlu, yeri geldiğinde mutsuzdu. Ama bu mutluluk sıradan bir mutluluk değildi. Küçük hatta ufakık şeylerden kocaman mutluluklar çıkardı. Birimiz hata yaptığında birbirimizi bağışlamayı bilirdik. Çoğu zaman hatta her zaman tartışır, kavga eder ama günün sonunda elbet bir yolunu bulup aynı çatı altında gülümserdik. (Nazlıcan Kaya- 11/B)

• Her mutsuzluğun kendine has bir dili, kokusu hatta rengi vardır. Bir evin perdeleri bile o mutsuzluğun tonuna bürünür bazen. Yemek masasında bir çift göz eksikse o boşluk konuşur. Kimi evlerde suskunluk hakimdir. Sanki söylenecek sözler duvarlara çarpa çarpa erimiş gibidir. Kimi evlerde ise yüksek sesler öfkeyle havada yankılanır. Ama ne olursa olsun mutsuzluk aynı kalmaz. Her gün kendini yeniden şekillendirir. (Osman Emre Gök- 10/B)

Kökü maziye uzanan, dalları bugünü,
meyveleri yarını kucaklayan Burdur'un
eğitim çınarı: "BURDUR LİSESİ"

